

vative og socialdemokrater – der har sagt, at de tal ikke passer. De sidder og mangler de penge, som de er blevet stillet i udsigt.

Indenrigs- og sundhedsministeren har nægtet at medvirke til, at vi får de rigtige tal frem. Derfor vil jeg godt spørge finansministeren, om vi kan påregne, at han vil bidrage til oplysningen, så vi kan få debatten på et sandt grundlag.

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu vil jeg ikke skjule, at der er mange udfordringer i et år, hvor man ændrer så meget, som man har gjort, på mange niveauer. Det er et helt usædvanligt år, 2006-2007, hvis man, om jeg så må sige, lægger opgavens art med at sikre, at de nye kommuner i 2007 kommer til at fungere, til grund. Det er på mange måder en usædvanlig opgave, byrådsmedlemmerne har stået over for – måske også, hvad angår det samlede overblik.

For et er, hvad der på et tidspunkt er blevet meldt ud vil tilflyde kommunerne, noget andet er, hvad de faktiske udgifter bagefter viser sig at være, når de lægges ind i maskinen. De er bl.a. dækket ind af, hvad man efterfølgende har aftalt, når det gælder delingsforhandlinger. Det influerer også på de enkelte kommuners budgetter, som vel for så vidt er ukendte for staten, for det er en aftale, kommunerne selv har indgået: Hvem overtager egentlig hvad?

Det, vi bare kan konstatere, er, at der har været enighed i delingsforhandlingerne mellem KL og Amtsrådsforeningen om, hvad det er, man gør, og hvilke penge der følger med. Det spiller selvfølgelig ind i den enkelte kommune. Det er sikkert også svært i det kommunale budget så at adskille, hvad det er, man har prioriteret: Hvad er det nye, og hvad har man prioriteret af gamle opgaver?

Derfor tror jeg i virkeligheden, at det er en meget vanskelig opgave at gå tilbage og sige, at det her skal splittes op – det er ligesom at dele det varme og det kolde vand i et badekar. Det tror jeg i virkeligheden er en meget svær øvelse, og det tror jeg også der er tale om her. Det er i hvert fald det, som er min tilgang til det: Man spiller på forskellige niveauer, og midt i det hele kommer der så delingsforhandlinger, som kommunerne selv har afsluttet.

Det er jo ikke sådan, at staten har fået penge. Alle pengene er ude i det kommunale landskab. Det er ikke staten, der modtager penge. Vi har overhovedet ikke, når vi taler om den mel-

lemkommunale udligning, et afløb til statskassen eller til de delingsforhandlinger, hvor man deler de midler, der så går videre i det regionale system og det kommunale system, i forhold til de opgaver, som rent faktisk flyttes, og som de er nødt til at budgetlægge efter.

Vi har reflekteret over det ved at sige: O.k., når vi gør det hele op, har de nok fået 424 mio. kr. for lidt. Men de er jo fordelt via bloktilskuddet. De er ikke fordelt specifikt på den enkelte kommune – altså, den kommune, der i givet fald overtager nogle opgaver.

Det er sådan set vores problem omkring bloktilskuddet: Det har ikke en millimeterretfærdighed indbygget i sig. Det var den udfordring, vi kunne klare for KL. Vi tilbød KL, at vi kunne gå ned og fordele de 424 mio. kr. efter opgavevaretagelsen, men det ønskede man ikke. Man bad fra formandskabets side under de drøftelser om, at vi afleverede det over blokken, og det har vi så gjort.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Synes finansministeren selv, han svarede på mit spørgsmål? ... (Nik fra finansministeren (Thor Pedersen)). Det var en meget lang udenoms snak, hvis der ikke er taget højde for alt det, finansministeren talte om, i lovforslaget, med de oplysninger, der er givet Folketinget, med de oplysninger, der har været til rådighed også for den forligskreds, der sad og forhandlede det i sin tid. Det viser sig dokumenteret af konkrete kommuner og borgmestre, der møder op og siger, at de mangler meget, meget store beløb, og derfor skal de ud i store besparelser, som er det stik modsatte af, hvad regeringen har lovet. De er blevet tvunget til at sætte skatten ned, fordi de angivelig skulle have fået flere penge, end de måtte bruge ifølge den udlignings- og finansieringsreform, der er gennemført, men de har aldrig fået pengene til at sætte skatten ned med.

Alligevel har finansministeren og regeringen pålagt den enkelte kommune en bestemt skatteprocent ud fra de tal – det er det grundlag, man har haft – og derfor er det helt stilfærdige spørgsmål, jeg har til finansministeren, dette: Vil finansministeren ikke være hjælpsom og sørge for, at vi får de sande tal frem? Det må selvfølgelig ske i et samarbejde også med kommunerne, sådan at de diskussioner, vi har, kan føres på et så oplyst og sandfærdigt grundlag som muligt.

Vil ministeren være med? Så kan vi bagefter tage diskussionen om, hvordan vi gør det. Er